

SFINȚII 151 DUMNEZEV

Prima duminică după Pogorârea Sfântului Duh amintește pe toți sfinții cunoscuți și necunoscuți, câți au existat în istorie. Biserica ne amintește în această duminică faptul că avem datoria de a ne mărturisi credința, așa cum sfinții, mai ales martirii și mărturisitorii, au murit pentru această mărturisire, iar ceilalți s-au sfințit, trăind adevărurile de credință din tot sufletul, din tot cugetul, în smerenie, în dragoste, în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Sfinții au fost mărturisitori de credință, ei au recunoscut în Dumnezeu pe Creatorul universului și al oamenilor. L-au recunoscut pe Iisus Hristos drept Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu. Ei au intrat într-o ordine de gândire religioasă și nu s-au mai considerat autonomi, ci dependenți de Dumnezeu. Au mărturisit că suntem creați de Dumnezeu și că trăim în această ordine, în această rânduală divină. Cei dintâi mărturisitori au fost Apostolii, cei care au trăit zi de zi, timp de trei ani și jumătate, cu Mântuitorul și care L-au mărturisit cei dintâi în fața oamenilor. Au fost mai apoi martirii și mărturisitori cu prețul vieții. Ei n-au tăgăduit credința în sufletele lor și L-au mărturisit pe Hristos în fața judecătorilor, în public. Drept urmare, „unii au fost uciși cu pietre, alții au fost tăiați cu fierăstrăul, au fost înecați sau aruncați în groapa cu lei” (Evrei 11, 33-38). Scriitorul bisericesc Tertulian, scria în secolul II: „Sângele martirilor a fost sămânța creștinilor”. Pentru exemplul lor de mărturisire, unii dintre păgâni, uneori chiar și cei care rosteau sentințele, au devenit creștini, ajungând ei înșiși martiri, sfinți mărturisitori, văzând credința și neînfricarea celor pe care îi judecau. Sfințenia se poate dobândi în toate felurile de viață care sunt la îndemâna omului. Nu numai cei ce se duc la mănăstiri, nu numai cei care intră în cler și devin episcopi, preoți sau diaconi au cale deschisă spre sfințenie. Pentru sfinți, desăvârșirea este un adânc de smerenie. Fără smerenie nu poate nimeni ajunge la o viață creștină. Iar adevărata smerenie este cea care se ascunde în omenie, în cuminenie, în modestie. Cel care se crede mai virtuos în comparație cu alții, acela nu e sfânt. Sfântul care se lasă laudat că e sfânt, de fapt nu este. Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea: „Cel ce se teme de Domnul are pururea ca tovarășă smerenia și prin gândurile acesteia vine la dragostea și la mulțumirea către Dumnezeu”. Sfânt este omul care se implică în viața altora, se implică în societate, când poate fi de folos. Sfântul nu spune: „Nu mă interesează!”. Pentru el, porunca Domnului, „Fiți sfinți!”, nu este ceva abstract, nu este pentru cei aleși, ci pentru toți. Dedică-te Domnului, dar nu uita de aproapele. De aceea, sfinții sunt mijlocitori între Dumnezeu și oameni, modele pe care Biserica ni le oferă spre

urmare. Fără sfinți, nu este Biserica, nu este Tradiția Bisericii. Ei au trecut dincolo în lumina împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt casnicii Domnului. Sfinții au trecut în ordinea spirituală a lui Dumnezeu, în existența veșnică. Așa se explică cultul sfinților în Biserica. El dovedește comuniunea strânsă între credincioșii de aici și cei trecuți dincolo, în slavă. Cultul sfinților este afirmarea speranței în mântuire. Și chiar dacă nu reușim întotdeauna să fim la înălțimea sfinților, rugăciunile către ei arată dorința noastră de a fi ca ei, de a avea în viața noastră. Toți Sfinții, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

POSTUL SFINȚILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt sărbătoriți pe data de 29 iunie, după o perioadă de post, care diferă ca durată, în funcție de data Sfințelor Paști. Postul Sfinților Apostoli (popular - postul Sâmpetruului), care precedă sărbătoarea comună a Sfinților Apostoli Petru și Pavel (29 iunie), este rânduit de Biserică în cinstea celor doi apostoli și în amintirea obiceiului lor de a posti înainte de a întreprinde acte mai importante (Faptele Apostolilor 13, 2 și 14, 23). Prin ținerea acestui post se cinstesc darurile Sfântului Duh, care s-au pogorât peste Sfinții Apostoli la Cincizecime; de aceea, în vechime, acest post se numea Postul Cincizecimii. Despre vechimea acestui post mărturisesc, în secolul IV, Constituțiile Apostolice. Martirii ulterioare se găsesc la Sfântul Atanasie cel Mare, la Teodoret, episcopul Cirului, la Leon cel Mare, care numește acest post: Postul de vară sau al Cincizecimii. Postul începe luni, după Duminica Tuturor Sfinților și ține până în ziua de 29 iunie (inclusiv, dacă această sărbătoare cade miercuri sau vineri, dezlegându-se în acest caz numai la pește și untdelemn). Durata lui este mai lungă sau mai scurtă, după cum Învieria din anul respectiv a căzut mai devreme sau mai târziu. Dat fiind rolul major pe care l-au avut acești Sfinți Apostoli ai Mântuitorului în răspândirea creștinismului, Biserica a rânduit ca praznuirea lor să fie pregătită printr-o perioadă de post, adică printr-o primenire atât trupească, cât și duhovnicească a creștinilor. Această perioadă ne oferă prilejul de a medita asupra misiunii pe care cei doi mari Apostoli ai Bisericii au făcut-o pentru propovăduirea Evangheliei Mântuitorului Iisus Hristos. Postul presupune abstenență, sporirea rugăciunii, pentru ca astfel să înmulțim fapta cea bună, să ne gândim și la suferințele apropielui, iar Sfânta Biserică să înmulțească lucrarea ei misionară, urmând zelului misionar al Sfinților Apostoli Petru și Pavel, precum și al celorlalți Apostoli ai Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Pe întreaga durată a acestui Post, ca și în cazul celorlalte posturi din cursul anului bisericesc, nu se fac nunți, pentru că perioada de postire nu este compatibilă cu bucuria și petrecerile care însoțesc de regulă nunțile. Postul adevărat este o cale spre desăvârșirea sufletului prin progresul în virtute, iar ca act de cult înseamnă jertfa de evlavie, cântă și supunere către Dumnezeu, aspirând la stabilirea unui echilibru lăuntric, în care spiritul să domine viața omului. Postul este un auxiliar al efortului de desăvârșire. Unul dintre ucenicii Sfinților Apostoli îndemna: „Postește dar lui Dumnezeu, un post ca acesta: să nu faci o faptă rea în viața ta, ci slujește Domnului cu inima curată, păzind poruncile Lui și mergând pe calea hotărârilor Lui; să nu se suie în inima ta nici o faptă rea; crede însă lui Dumnezeu, că dacă vei face acestea, dacă te vei teme de El și dacă te vei înfrâna de la orice lucru rău, vei trăi în Dumnezeu”. Postul „extern” (postul de bucate) se desăvârșește prin postul „intern” (postul de păcate); însoțit de rugăciune, duce la comuniunea cu Dumnezeu. „Vei trăi în Dumnezeu”, adică starea supremă de desăvârșire și fericire. Amin.

Jurământul, între obligație și păcat

Cu jurămintele împlinite cu blesteme ne întâlnim încă din primii ani de viață, când vorbe precum „Să moară mama!”, „Zi să mori tu!” și altele fac o nefericită însoțire educației. Problema jurământului are însă adâncimi teologice importante, el fiind găsit atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament. Deși Hristos ne-a spus să nu ne jurăm nicidecum, în societatea noastră se jură, și încă pe Biblie.

Nu ne putem închipui viața în contemporaneitate fără jurămintele din moment ce admiterea în anumite domenii profesionale nu se poate face fără a jura fidelitate și o aume deontologie față de practicarea acelei profesii. Se fundamentează pe jurământ intrarea în rândul medicilor, dar și militarii depun jurământul de credință față de patrie, în timp ce martorii la diverse procese își depun mărturiile tot sub jurământ. Cum poți să nu juri și să fii crezut într-o judecată? Dacă nu juri, ești considerat mincinos din start, iar dacă juri, știi că ai făcut un păcat, încălcând porunca lui Hristos.

Nevoia de jurământ

Din cele mai vechi timpuri, oamenii au simțit nevoia de a controla veridicitatea spuselor celorlalți și metoda găsită este una care face apel la instanțele superioare, deasupra tuturor fiind Divinitatea. Jurământul este strict legat de credință, pentru că omul care apelează la el jură că se supune judecării lui Dumnezeu și că este gata să primească orice fel de pedeapsă în caz de neadevăr sau nesinceritate a cuvintelor lui. Jurământul constituie un fenomen necesar al vieții și presupune credința în judecata lui Dumnezeu, considerând deci că Dumnezeu sau o putere superioară intervine în lucrurile lumii și ale oamenilor spre a restaura adevărul și dreptatea și spre a fi pedepsite minciuna și nedreptatea.

Jurământul mincinos și sperjurul

Jurământul este de două feluri: unul care se referă la trecut, întărește un adevăr despre lucrurile care s-au petrecut, iar celălalt este în legătură cu viitorul, de întărire a unei promisiuni, a unor acțiuni care urmează să se desfășoare. Încălcarea primului fel de jurământ se numește "jurământ mincinos", iar încălcarea celui de-al doilea, "sperjur".

Făgăduințele lui Dumnezeu

Jurământul lui Dumnezeu însoțește făgăduințele și promisiunile Lui, subliniază, pe de o parte, caracterul irevocabil al hotărârilor Sale și, pe de altă parte, însemnătatea conținutului lor. Dumnezeu se jură pe Sine, neexistând ceva superior Lui, iar omul se jură pe Cineva mai presus decât el. Jurămintele Noului Testament nu au în vedere chestiuni omenești, ci adevăruri referitoare la Dumnezeu Însuși. Problema jurământului este una delicată, deoarece simpla posibilitate de a jura altfel, pe conștiință ori altceva în afară de lucrurile sfinte, poate fi considerat un jurământ mai moale, dar tot un jurământ.

Interzis o dată pentru totdeauna

Sfinții Părinții au propovăduit cu toții interzicerea absolută a jurământului. Cum va putea însă cineva să-i convingă pe ceilalți de adevărul spuselor sale? Prin cuvântul și purtarea care va încredința cuvântul lui. Adică tot ceea ce este da să fie da și ce este nu să fie nu. Dacă cineva jură din necesitate, măcar să nu jure strâmb, pentru a nu a mânia pe Dumnezeu.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 17 iunie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 19 iunie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 20 iunie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 21 iunie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	17:00	Vecernie

Hoții

Au venit hoții în pustie, la un bătrân călugăr, și i-au luat tot din chilie. Tot ce avea. Mai rămăsese acolo un vas. Călugărul s-a uitat prin chilie după ce au plecat hoții, a văzut vasul rămas și a alergat după dânșii: „Stați puțin, ați uitat vasul acesta. Luați-l și pe acesta, fiindcă eu tot n-am trebuință de el. Voi n-ați făcut decât să mă eliberați de lucrurile de care nu aveam nevoie”. Hoții au fost atât de impresionați, încât i-au dat înapoi tot ceea ce luaseră, și unii din ei s-au făcut și ei călugări, și s-au pocăit pentru toate relele pe care le făcuseră până atunci.

Înțeleptul și dovleacul

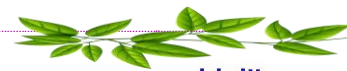
Un înțelept, gândindu-se la planurile lui Dumnezeu, zicea: „De ce o fi făcut Dumnezeu ghinda atât de mică într-un stejar așa de mare, iar dovleacul atât de mare cu un vrej așa de mic? Eu să fi fost în locul lui Dumnezeu, puneam dovleacul în stejar, iar ghinda în vrej”. Întâmplător se afla sub un stejar. Și deodată i-a căzut pe nas o ghindă.

- Dacă era dovleac? se întreabă speriat înțeleptul. Nu-mi spărgeam capul? Așa că planurile lui Dumnezeu sunt sfinte.

Lauda cea bună

La un om credincios veni unul care-și lauda nevasta, zicând: „Nevastă-mea e foarte frumoasă!” Credinciosul scrisese atunci pe hârtie un zero. „Este și bogată”. Credinciosul mai scrie un zero. „Este și de neam mare!” Alt zero. „Este și harnică”. Mai scrie un zero. „Femeia mea este și blândă!” Încă un zero. „Este și femeie de casă”. Iar mai scrie un zero. „Și are și frica de Dumnezeu!”. Atunci credinciosul puse unu în față, zicând: „Iată valoarea femeii tale: 1.000.000 (un milion)”.

La spovedanie

Vine Postul. Iute-n grabă
La duhovnic tu alergi,
Ca să mai rezolvi o treabă:
Iar păcatul să ți-l ștergi.

În genunchi te-așezi modest,
Iei cu tine și-o batistă,
Și-ncepi fără să te-oprești
Să citești o lungă listă.

Bună treabă, nu-i nici greu,
Dar mai e și-o parte tristă:
Te-ai obișnuit cam rău
Să citești... aceeași listă.

Idolii

Chiar și-n casele creștine,
Vezi la câte unii, frate,
Colțuri, rafturi și vitrine
Cu colecții cam ciudate:

Mărci diverse de țigări,
Băuturi la sticle scumpe,
Bani diverși din multe țări;
Și exemple sunt cam multe.

După felul de colecții
Se-nțelege ușurel
Cine-i colecționarul
Și... cui i se-nchină el.

